

Arrest

nr. 248 254 van 27 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN loco advocaat J. WOLSEY en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op 2 januari 1994.

Op 29 augustus 2018 komt de verzoekende partij het Rijk binnen en dient op 31 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 december 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren op 2 januari 1994 te Gaza-Stad in de Gazastrook. U bent via uw familie geregistreerd bij UNRWA, alwaar uw vader tewerkgesteld is als chauffeur. U verbleef tot aan uw vertrek op 16 december 2017 in uw ouderlijk huis in te Gaza-Stad, alwaar uw beide ouders, broer en zussen tot op vandaag wonen. In december 2015 vervolgde u uw studies in de Engelse taal'. Op 1 maart 2016 ging u als stagiair aan de slag bij de Coastal Municipalities Water Utility (CMWU) in de Gazastrook. Na een periode van 7 maanden ging u er permanent aan de slag. Naast uw job bij de CMWU, verdiende u nog extra geld d.m.v. website advertenties via de service 'Google AdSense', hetgeen u tot op vandaag nog bij gelegenheden doet.

Op 22 oktober 2017 werd u een eerste maal benaderd door mensen van de veiligheidsdienst van Hamas. Toen u onderweg was naar huis, werd u meegenomen naar hun kantoor voor een ondervraging over uw collega I. (...) en uw werk in het algemeen. Daarnaast vroeg men u om met hen samen te werken om zo gevoelige informatie te verkrijgen. In de dagen nadien werd u door onbekende nummers opgebeld met de vraag om bepaalde informatie te delen. U deed dit niet en gaf slechts algemeen beschikbare informatie prijs. Op 13 november 2017 werd u opgeroepen om naar het politiebureau te gaan. Ter plaatse werd u geconfronteerd met een geldtransactie die u ontvangen had van Google, voor uw advertentieactiviteiten via Google AdSense. Twee onderzoekers van de politie, dreigden ermee de transactie tegen u te gebruiken indien u niet meewerkte met het verschaffen van informatie. Deed u dat niet zou u beschuldigd worden van spionage omdat u vanuit het buitenland geld ontving. U diende geen klacht in, omdat u geloofde dat het niet veel zou uithalen maar ging in plaats daarvan uw verhaal doen bij een mensenrechtenorganisatie. Uw vader schakelde de commissie van Mukthars in. Intussen bleef u uw werk als vanouds uitvoeren en beantwoordde u niet langer de onbekende telefoontjes. Op 14 december 2017 werd u echter opnieuw meegenomen en onderging u een nieuwe ondervraging die gepaard ging met een mishandeling. Er werd u gevraagd om met uw dienstwagen de mensen van Hamas tot bij twee projecten nabij de grens met Israël te brengen. Voorts werd u gevraagd om lijsten van alle medewerkers die betrokken waren bij die projecten te bezorgen aan hen, en hen te voorzien van informatie over de projecten in het algemeen. U werd tijdens deze ondervraging bedreigd met een wapen. Bij uw thuiskomst begon u onmiddellijk uw vertrek uit Gaza te plannen. Op 16 december 2017 verliet u effectief de Gazastrook.

Via Caïro reisde u per vliegtuig naar Istanbul, alwaar u op 18 december 2017 aankwam. U verbleef totdat u Griekenland per boot bereikte op 2 juli 2018. Via het eiland Kos, kwam u uiteindelijk in Athene aan, alwaar u op 25 augustus 2018 met het vliegtuig naar Italië trok. Vanuit Italië reisde u per trein via Frankrijk naar België, alwaar u op 29 augustus 2018 aankwam en twee dagen later een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart met familiesamenstelling, uw geboorteakte, uw paspoort incl. een visum voor Noord-Cyprus, uw diploma van het kleuteronderwijs, uw rapporten van het secundair onderwijs, uw diploma van de universiteit, uw certificaat 'Engelse Taal', uw voorbereiding op de IELTS test, de identiteitskaart van uw vader, het rijbewijs van uw vader, de UNRWA badge van uw vader, de UNRWA registratie met een bijgevoegde verklaring, uw werkcontract bij CMWU, het bewijs van uw stageperiode bij CMWU, evaluatiecertificaat van CMWU, de verklaring van de Hoge Commissie voor Stammenzaken over uw problemen, een machtiging voor uw advocaat i.v.m. een klacht jegens de veiligheidsdienst, een Britse verblijfsvergunning van uw ex-baas, een oproepingsbrief van de politie (dd 13/11/2017) en een USB-stick met volgende documenten: de verklaring van uw advocaat i.v.m. uw problemen en de bevestiging van een klacht bij mensenrechtenorganisaties, de werkbadge van 'M. S.' (...), het verblijfsdocument van A. H. (...) in Maleisië, de foto van A. H. (...) in Maleisië, het screenshot van het Facebookprofiel van I. A. (...), een foto van I. A. (...), het verblijfsdocument van I. A. (...), de ziekteverzekering september 2018-2019 van uw familie (ministerie van gezondheid Palestijnse Autoriteiten), de ziekteverzekering september 2019-2020 van uw familie (ministerie van gezondheid Palestijnse Autoriteiten), ziekteverzekeringsboekje, de bijlage van de ziekteverzekeringskaart van uw familie, het schoolrapport 2018/19 van uw zus S. (...), het schoolrapport 2018/19 van uw broer A. (...), de brief van UNRWA i.v.m. de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook en het type bescherming dat zij bieden, 2 screenshots van

een Google mailbox, 3 screenshots van een betaling van Western Union (dd 21/11/2017, 21/01/2018, 21/01/2018), betalingsbewijzen van Google (dd 21/12/2017, 21/06/2018, 21/06/2018).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst sluit alleen personen uit die **“thans”** de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uit van de vluchtelingenstatus. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, §§ 50-51) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat **alleen** degenen die **daadwerkelijk** de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 19 december 2012 C-364/11, § 52) verduidelijkte het Hof dat artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten **kort vóór het indienen van een asielverzoek** in een lidstaat. Het loutere feit dat verzoeker een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat u kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten. In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen, en dit om onderstaande redenen.

Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud een registratiekaart van UNRWA voorlegde, verklaart u dat uw familie nooit hulp heeft ontvangen van het agentschap, dat jullie school liepen bij staatsscholen en dat jullie een eigen zorgverzekering hadden (CGVS p. 12). Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk en recent de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u te vrezen van spionage en collaboratie beschuldigd te worden door Hamas en bijgevolg een gevangenisstraf of zelfs de doodstraf te krijgen (CGVS p. 8). Uw vrees om van spionage en collaboratie beschuldigd te worden kan echter om de volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Vooreerst dient er getwijfeld te worden aan de oorzaak van uw vertrek. U verklaart dat de transacties die u kreeg van Google aan de grondslag van uw problemen met Hamas liggen (CGVS p. 8). U verklaart in dit kader dat u op 13 november 2017 een eerste maal werd ondervraagd i.v.m. transacties die u kreeg voor uw advertentieactiviteiten bij Google (CGVS p. 9). U legt hiertoe een oproepingsbrief (dd 13/11/2017) en 3 screenshots van facturen die u gekregen hebt van Google (dd 21/12/2017, 21/06/2018, 21/06/2018) neer. Het is echter opmerkelijk dat deze facturen gedateerd zijn na uw vertrek en geen betrekking hebben op de door u verklaarde periode van uw problemen. Zo dateert de eerste factuur die u neerlegt van 21 december 2017 terwijl u op 13 november 2017 werd opgeroepen in het kader van uw diensten bij Google, u verklaart dat u op 14 december een laatste maal werd lastiggevallen en u op 16 december 2017 Gaza verliet (CGVS p. 8 -9). Door het neerleggen van de

facturen slaagt u er bijgevolg allerm minst in aan te tonen dat u in Gaza voor Google actief was. Deze documenten missen derhalve bewijskracht ter staving van uw vrees t.o.v. de Gazastrook. Het is overigens frappant dat de screenshots van de mailbox die uw betalingen van Google bevatten, gewag maken van een betaling op 22 september 2017 terwijl uit informatie blijkt dat uw domeinnaam op 17 september 2017 voor het laatst geactiveerd werd, hoewel u verklaarde dat u het reeds midden 2017 aankocht (CGVS p. 11). Dat u op vijf dagen tijd reeds de nodige betalingstoelatingen van Google kon verkrijgen, hetgeen uit informatie blijkt nodig te zijn, is niet aannemelijk. U moest hiervoor immers wachten op een pin code die men u per post overmaakt. Uit informatie blijkt dat dit tot vier weken kan duren. Overigens blijkt uit de beschikbare informatie dat Google slechts één maal per maand een uitbetaling verstuurd voor de activiteiten van de maand voordien en aangezien op 17 september 2017 uw website voor de laatste keer onder een nieuwe eigenaar geregistreerd werd kon u dus onmogelijk een betaling ontvangen voor uw website in de maand september. Voorgaande doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en van de documenten die u neerlegde. Daar de geloofwaardigheid van de aanleiding van uw vertrek uit de Gazastrook sterk gehypothekeerd wordt door bovenstaande vaststellingen, komt het geloof in uw asielmotieven in het gedrang.

Uw verklaringen i.v.m. de website waarmee u advertentiegelden kon ophalen kan evenmin overtuigen. Zo mist u basiskennis over uw marketing activiteiten. U slaagt er niet in te overtuigen wanneer u gevraagd werd om bij bepaalde technische aspecten in detail te treden. U verklaart verschillende subdomeinen vanuit uw hoofddomein gemaakt te hebben (CGVS p. 10) maar verwees naar een subfolder i.p.v. een subdomein toen u gevraagd werd daar meer uitleg over te geven (CGVS p. 10). Van iemand die beweert actief te zijn binnen 'digital marketing' bij Google (CGVS p. 5 & 10) kan er toch verwacht worden dat hij op de hoogte is van de handelingen om geld te verdienen met een website hetgeen los staat van het programmeerwerk dat u aan een vriend zou hebben uitbesteed. Daarnaast is het opmerkelijk dat u beweert tot 1.600 dollar per maand te verdienen met uw website (CGVS p. 5), temeer u voor dat soort bedragen volgens uw eigen verklaringen (CGVS p. 10) tot 100.000 – 130.000 kliks per maand zou moeten verzamelen, hetgeen evenmin strookt met de beschikbare informatie i.v.m. de voorziene opbrengsten voor een website als de uwe en waaruit blijkt dat er voor uw type website een verwachte jaarlijkse inkomst van 3.696 dollar is op voorwaarde dat uw website tot 50.000 bezoeken per maand zou genereren. Dat u uw vrees voor Hamas steunt op een activiteit die u tracht te staven met documenten en verklaringen die allerm minst kunnen overtuigen brengt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven geheel in het gedrang.

Uw verklaringen m.b.t. de ondervragingen over uw werk, kunnen evenmin overtuigen. U legt hiertoe een oproepingsbrief (dd 13/11/2017) neer en verklaart dat u aanwezig moest zijn i.h.k.v. uw activiteiten voor Google (CGVS p. 9); hetgeen reeds hierboven besproken werd. U verklaart de veiligheidsdiensten van Hamas gedurende drie maanden aan het lijntje gehouden te hebben door algemene informatie over het bedrijf waar u werkte door te spelen (CGVS p. 8-10). Dat u echter goed wist wat er met u zou gebeuren indien u de groepering zou tegenwerken, maakt uw gedrag weinig aannemelijk (CGVS p. 4). U verklaart zelf immers dat mensen die tegenwerken een politieke arrestatie riskeren en vernederd zouden worden (CGVS p. 4). Het is in dit kader dan ook merkwaardig dat u zich zou blootstellen aan dergelijk risico. Dat Hamas gedurende drie maanden geduld zou uitoefenen totdat u hen zou gehoorzamen, is dan ook niet plausibel. Dat zij u of uw familie niet meer contacteerde na uw vertrek, is eveneens weinig waarschijnlijk gelet op de manier waarop u hen zou hebben tegengewerkt. Dat zij niet verder werden lastiggevallen is temeer opmerkelijk daar u verklaart via uw advocaat een klacht te hebben ingediend tegen de politie en andere overheidsagentschappen bij enkele mensenrechtenorganisaties. U legt hiertoe een volmacht voor uw advocaat neer, alsook een verklaring van hem i.v.m. de klacht. Men zou kunnen verwachten van Hamas dat zij zulke acties niet zomaar laten passeren (CGVS p.7,9). Voorts verklaart u dat u het land kon verlaten zonder geregistreerd te worden op de coördinatielijst (CGVS p. 12), hetgeen niet strookt met de beschikbare informatie, daar u wel degelijk op de lijst van 16 december 2017 verscheen en Hamas dus ook op de hoogte was van uw vertrek. De vaststelling dat u met het akkoord van Hamas de Gazastrook kon verlaten wijst er allerm minst op dat Hamas u zou viseren. Ten slotte is het opmerkelijk dat u geen afdoende stappen ondernam om het gevaar dat Hamas voor u vormde uit de weg te gaan. Zo trachtte u niet elders te werken en zette u uw Google-activiteiten evenmin stop (CGVS p. 5,12). Gezien u in het vizier van Hamas zou gelopen hebben omwille van de activiteiten van het bedrijf waarvoor u werkte, kan men verwachten dat u hierop zou anticiperen. Dat u dit niet wilde doen omdat het bedrijf de ideale werkplek voor u was (CGVS p. 12) is dan ook geen afdoende uitleg gelet op de problemen die u verklaart te hebben meegemaakt. Overigens blijkt uw vader over een netwerk te beschikken om u aan een degelijke job te helpen (CGVS p. 4-5), hetgeen het weinig aannemelijk maakt dat u elders in Gaza geen gelijkaardige werkervaring binnen de vele internationale organisaties die er actief zijn, zou kunnen opdoen. Evenzo trachtte u niet eerder de Gazastrook te verlaten. Hoewel u over

een visum beschikte dat van 20 september 2017 tot 19 maart 2018 geldig was bleef u lange tijd de dwingende vragen om inlichtingen van Hamas negeren zonder maatregelen te nemen om de negatieve gevolgen die zouden volgen op uw gebrek aan medewerking te pogen te vermijden. Bovenstaande bevindingen komen de beoordeling van uw verzoek dan ook niet ten goede en breken uw geloofwaardigheid verder af.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddeld Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U bent immers een hoogopgeleide volwassen man die over een degelijk netwerk in de Gazastrook beschikt om één en ander in beweging te zetten (CGVS p. 4-5). Uw vader, die werkzaam is bij UNRWA, kon in het levensonderhoud van zijn gezin voorzien (CGVS p. 5). Zelf werkte u tijdens uw studentenperiode in een klerenwinkel en kon u vrij snel aan de slag bij de CMWU, hetgeen u tot 700 dollar per maand opleverde (CGVS p. 4-6), en u toeliet het grootste deel van uw reis, ter waarde van 10 tot 15.000 dollar eigenhandig te financieren (CGVS p. 13). Uw ouders beschikken over een eigendom dat bestaat uit vier kamers, twee woonkamers, een balkon en drie badkamers (CGVS p. 5). Ten slotte

geeft u aan dat u een goed contact hebt met uw familieleden en dat deze band wordt onderhouden (CGVS p. 4).

Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza precare levensomstandigheden zou kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019** van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de

Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007,

nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de

Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden.

De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er

redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

U heeft bovendien met de door u neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart, kopie van uw familiesamenstelling, kopie van uw geboortakte, uw paspoort met een visum voor Noord-Cyprus, uw rapporten van het secundair onderwijs en hoger middelbaar, uw diploma van de universiteit, uw certificaat voor de Engelse taal, uw certificaat i.v.m. een voorbereidingscursus voor IELTS, uw identiteitskaart, uw rijbewijs en de UNRWA badge van uw vader, uw UNRWA registratiekaart incl. een verklaring dat u als vluchteling geregistreerd bent, uw verklaring van UNRWA i.v.m. hun activiteiten en de bescherming die zij bieden, uw toelating aan de universiteit van Cyprus, uw werkcontract, de verklaring i.v.m. uw stage en het getuigschrift van een donor hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst en hebben verder geen bijdrage ter staving van de door u aangehaalde vluchtmotieven.

De documenten m.b.t. uw activiteiten bij Google werden reeds besproken. Wat betreft de verklaring van de commissie van mukhtars moet er op gewezen worden dat deze brief een gesolliciteerd karakter vertoont. De brief werd immers op 27 september 2018, na uw verzoek om internationale bescherming opgemaakt, en vermeldt expliciet dat het stuk dient als bewijsstuk in uw verzoek. Het gesolliciteerd karakter ontnemt de brief elke objectieve bewijswaarde. Wat de machtiging voor uw advocaat m.b.t. uw klacht betreft moet er aangekaart worden dat deze machtiging opgesteld werd op 13 oktober 2017, meerdere dagen voor u voor het eerst met Hamas in de problemen kwam op 22 oktober 2017 (CGVS p.8). Deze vaststelling haalt het geloof in dit aspect van uw vluchtverhaal onderuit en schaadt eveneens de bewijswaarde van de verklaring van uw advocaat. De oproepingsbrief kan evenmin het geloof in uw asielmotieven herstellen. Stukken hebben immers slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu.

De drie screenshots i.v.m. betalingen van Western Union kunnen evenmin uw verklaringen kracht bijzetten daar noch de afzender, noch de ontvanger van de vermelde gelden vermeld is op deze documenten.

De identiteitsdocumenten van uw ex-collega, de verblijfsdocumenten van vroegere collega's I. A. (...) en A. H. (...), foto's van voorgenomen en screenshot van het Facebookprofiel van I. (...), documenten i.v.m. de ziekteverzekering van uw familieleden, schoolresultaten van uw broer en zus en Google betalingsbewijs van uw vader hebben slechts betrekking op hun identiteit en hebben geen bewijskracht om uw vrees voor Hamas te kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet, van artikel 12 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004, van de artikel 1A en 1D van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.2. De verzoekende partij stelt dat haar verzoek tot internationale bescherming onderzocht werd in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, doch meent dat haar verzoek tot internationale bescherming door de verwerende partij op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet had moeten onderzocht worden daar zij als Palestijns vluchteling geregistreerd is bij

UNRWA. Daarna licht de verzoekende partij de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag toe en gaat zij in op de rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: *“Tijdens het persoonlijke onderhoud van verzoeker heeft hij verklaard dat hij door UNRWA werd geregistreerd en heeft hij de familieregistratiekaart neergelegd. Hij heeft ook de UNRWA-badge van zijn vader, een UNRWA-verklaring in verband met de job van zijn vader en een UNRWA-verklaring die bevestigt dat hij als vluchteling door UNRWA werd geregistreerd, neergelegd.*

Verzoeker heeft voor zijn definitief vertrek uit Gaza, altijd op het mandaatgebied van UNRWA gewoond. Daarbij heeft verzoeker toereikend bewezen dat hij daadwerkelijk bijstand van UNRWA genoten heeft, volgen §52 van het Bobol arrest van het Hof van Justitie.” De verzoekende partij betwist de interpretatie van de verwerende partij omtrent de arresten Bobol en El Kott zoals weergegeven in de bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt dat een registratie door UNRWA een toereikend bewijs is om in het toepassingsgebied van het regime van artikel 1D te vallen. Als geregistreerde vluchteling door UNRWA komt de verzoekende partij in aanmerking om UNRWA-bijstand in te kunnen roepen en te genieten. Het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet.

Hierna bespreekt de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming in het kader van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Vooreerst licht de verzoekende partij de bewijsstandaard toe die wordt gehanteerd onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag waarbij zij verwijst naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie alsook naar rechtspraak van de Raad. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat: *“a) Verzoekers vluchtmotieven*

Er werd vastgesteld in de bestreden beslissing dat " Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u te vreze van spionage en collaboratie te worden door Harnas en bijgevolg een gevangenisstraf of zelf de doodstraf te krijgen.

U vrees om van spionage en collaboratie beschuldigd te worden kan echter om de volgende reden niet als geloofwaardig worden beschouwd" (stuk 1, p.2).

In geval van terugkeer naar Gaza vreest verzoeker door de Harnas te worden mishandeld, gearresteerd, levenslang opgesloten, gestraft en gedood. Met een beschuldiging van spionage door Hamas werd verzoeker ook bang om verstoten te worden (NPO, p. 8).

Verzoeker werkte in een bedrijf, die toegang had tot de "bufferzone" en aan het grenshek.

Dit bedrijf kreeg ook bezoek van internationale organisaties en werkt met Ramallah.

In parallel had verzoeker sinds zijn studies een bijbaantje. Door de websites die verzoeker had gekocht kreeg hij geld door AdSense, een programma van Google om door online advertisement te worden betaald. De websites, www.i7ed.com en de geaffilieerde talrijke sub-domeinen hebben de bedoeling om lange IP-adressen om te zetten in kortere links, gemakkelijker om te delen. De dienst is vrij en geautomatiseerd.

Verzoeker werd door Google via Western Union betaald. In praktijk wordt bedoeld dat, dat verzoeker naar de Western Union kantoor te Gaza City diende te gaan om zijn geld te ontvangen. Volgens verzoeker controleert en observeert Harnas het kantoor van Western Union, aangezien er geld tussen de Gazastrook en de rest van de wereld wordt overgemaakt.

Zoals hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud: "Op 13/11/2017 kreeg ik een oproepingsbrief om naar het politiebureau te gaan. Er stond niet in waarom. Ik moest om 16u aanwezig zijn. Ik ging er naartoe. Daaruit bleek dat ze informatie over een transactie naar mij werd overgemaakt. Dit had allemaal te maken met mijn werk voor Google. Ze wilden weten waarvan het kwam. Transacties zijn heel gevoelig in Gaza. Ze vergelijken het met informatie doorgeven of spionage". (NOP, p. 9).

Die AdSense inkomsten staan niet op basis van zijn vluchtmotieven. Inderdaad zoals verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud: "Ik wist later pas dat ze probeerden mij onder druk te zetten, i.v.m. hun vraag om samen te werken. [...] Hamas probeerde die transactie gewoon tegen mij te gebruiken omdat ze wisten dat ik tegen hun had gelogen m.b.t. mijn werkgever. [...] Ik kon mijn bedrijf niet verraden. Daarom gebruikte ze de transactie als excuus om mij onder druk te zetten. Tijdens het gesprek van 13/11/2017 ging het dus enkel over die transactiezaak. [...] Ik moest ofwel echt samenwerken ofwel werd de transactiezaak tegen mij gebruikt. Dat directe chantage. Als ik het niet dood zou ik beschuldigingen krijgen omdat ik buitenlands geld krijg. [...] Ze wilden mijn werk bij Google verbinden met een spionagezaak. Dat was een keerpunt in mijn leven" (NPO, p. 9).

Verzoeker heeft over zijn Google AdSense activiteiten tijdens zijn persoonlijk onderhoud alleen gepraat omdat de geldtransacties, die hij door Western Union kreeg, een voorwendsel waren dat door Harnas werd gebruikt om hem te dwingen informatie te verstekken.

Verzoeker werd twee keer door Harnas opgepakt en kreeg een oproepingsbrief. Tijdens de laatste ondervraging van verzoeker werd hij mishandeld:

"Dat was de derde keer. Telkens ik zei dat ik geen informatie had kreeg ik klappen op mijn hoofd of werd er op mijn schouder geslagen met de achterkant van een wapen. Ze konden met (sic) niet martellen omdat ik de volgende dag moest werken? Anders kon ik geen informatie geven" (NOP, p. 12).

Over de derde en laatste uitvoering verklaarde verzoeker ook dat¹¹ Er kwam iemand binnen.

Hij plaatste zijn wapen tegen de onderkant van mijn knie en bedreigde mij. Hij schoot maar er zat geen kogel in. Ik ben nog nooit zo bang geweest. Ik keerde terug naar huis en bedacht hoe ik aan hen kon ontsnappen." (NOP, p. 10).

Het blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder de rol van de transacties en het Ad-Sense-programma niet heeft begrepen.

In de bestreden beslissing stelde verweerder dat " U verklaart dat de transacties die u kreeg van Google aan de grondslag van uw problemen met Harnas liggen" (stuk 1. p. 2).

Er moet worden aangenomen dat deze bevinding niet is gebaseerd op de verklaringen van de verzoeker.

De bestreden beslissing behoudt geen element over het werk van verzoeker bij de Coastal Municipality Water Utility. Zijn analyse gaat alleen over de AdSense activiteiten van verzoeker en heeft ook belangrijke elementen van zijn verhaal miskent."

Hierna gaat de verzoekende partij in op haar socio-economische situatie en de humanitaire situatie in Gaza. Ten eerste erkent de verzoekende partij dat zij voor haar vertrek uit Gaza de hoge kosten van het leven zelf kon dragen. De verzoekende partij betwist dat dit bij een terugkeer naar Gaza nog het geval zal zijn. Enerzijds omdat zij door de beschuldigingen van Hamas verstoten zal worden en anderzijds omwille van de humanitaire situatie in Gaza. Wat betreft de humanitaire situatie in Gaza citeert de verzoekende partij een aantal bronnen van landeninformatie waaruit blijkt dat de levensomstandigheden van inwoners van de Gazastrook slechter zullen worden, dat reeds de helft van de bevolking onder de armoedegrens leeft en een derde in extreme armoede. De verzoekende partij haalt aan dat de gezondheidszorg in Gaza is ingestort en dat de algemene leefomstandigheden erbarmelijk zijn. Ook stelt de verzoekende partij dat: *"Verzoeker is een jonge man die problemen met Harnas heeft gekend.*

Indien het CGVS weigert het verhaal van de aanvrager te crediteren, kan het de objectieve context waarin de aanvrager wordt geplaatst niet ontkennen.

Sinds 2007 is Hamas aan de macht in Gaza.

Zoals beschreven in het Human Rights Watch rapport heeft de Harnas Minister van justitie bekend dat 45 mensen in de gevangenis zitten omwille van hun posts op sociale media in 2017 om de volgende reden: 11 publishing lies, promotion of rumors, and incitement to hatred and disrespect" (stuk 8, p.50).

Hamas is een autoritair regime dat door internationale organisaties wordt beschuldigd van willekeurige arrestatie en marteling (stuk 8).

Verzoeker verklaarde tijdens de hoorzitting duidelijk dat zijn bedrijf door Harnas in de gaten gehouden werd: "Het bleek uit hun vragen dat wij constant door hen in het oog werden gehouden" (NPO, p. 9).

Verzoeker wordt ook als een dissident gezien ten opzichte van zijn weigering om met Harnas samen te werken, door zijn lidmaatschap aan de Fatah jongerenbeweging.

Bovendien naam de broer van verzoeker deel aan opstanden (Bedna N'esh) (NOP, p. 12).

In geval van een terugkeer naar Gaza zal verzoeker weigeren zich te onderwerpen aan de dictatoriale regels van Harnas, in het bijzonder met betrekking tot de vrijheid van meningsuiting en demonstratie, wat hier het geval is, zal de klager zich automatisch blootstellen aan willekeurige arrestaties die gepaard gaan met marteling.

Ten slotte heeft verweerder in de bestreden beslissing aangegeven dat "Uit de informatie waarover he CGVS, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffing.

Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert" (stuk 1, p. 7).

Die informatie zou bevestigd zijn door het feit u dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza [...] (stuk 1, p. 7).

Eerder zei het geïnterviewde stafid van Fedasil dat hij geen weet heeft van problemen aan de grensovergang. Dit betekent niet dat verzoeker geen risico loopt aan het grenspunt van Rafah. Hij heeft het land immers illegaal ontvlucht door het betalen van smeergeld.

Het feit dat verzoeker problemen met Harnas in het kader van zijn asielaanvraag aanvoert, stelt hem in het bijzonder bloot aan risico's van onmenselijke en vernederende behandelingen."

Wat betreft de veiligheidssituatie in Gaza, verwijst de verzoekende partij naar de COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 7 juni en 10 september 2019. Verder citeert zij uit een arrest van de Raad van 8 april 2019, verwijst zij naar vier arresten van de verenigde kamers waar een bepaald kader werd vastgesteld voor de analyse van de veiligheidssituatie in Gaza (RvV 19 november 2019, nrs. 228 949 en 228 946, RvV 18 november 2019, nr. 228 888 en RvV 21 oktober 2019, nr. 227 621). De verzoekende partij citeert uit arrest nr. 228 946 waar de Raad erkende dat de gebeurtenissen in Gaza in het kader van een internationaal gewapend conflict plaatsvinden en zij herinnert aan de definitie van willekeurig geweld van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voorts verwijst de verzoekende partij naar en citeert uit een aantal bronnen van landeninformatie en besluit dat er in Gaza op dit moment sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat zij zich als louter burger dus ook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en dus niet in aanmerking komt voor de door de UNRWA verleende bijstand.

Wat betreft de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, zet de verzoekende partij uiteen dat:

"De verwerende partij stelt dat het mogelijk is om naar Gaza terug te keren. De verwerende partij beroept zich op de COIFocus Territoires Palestiniens-Gaza, Retour dans la bande de Gaza, du 9 septembre 2019 om te concluderen dat er geen praktische of veiligheidsbelemmeringen zijn om terug naar Gaza te keren.

Volgens het CGVS hebben de Palestijnen uit de Gazastrook de mogelijkheid naar dit gebied terug te keren door Egypte. Palestijnen moeten naar Cairo reizen en vervolgens het land doorsteken via een uiterst gevaarlijke regio, waar regelmatig aanvallen worden uitgevoerd door extremistische groeperingen, in bussen die worden begeleid door het Egyptisch leger, naar Noord-Egypte, in Rafah, op het Sinai-schiereiland, waar de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook ligt. Die grensovergang wordt aan Palestijnse zijde door Harnas gecontroleerd. De grensovergang wordt willekeurige geopend.

Ten eerste voorziet verweerder de terugkeer naar het mandaatgebied van de UNRWA in Gaza alleen via de grensovergang Rafah en niet via de grensovergang Erez in Israël.

Een analyse van de grondbeginselen van het internationaal humanitair recht en de oorlogsvoering maakt het echter mogelijk deze weg te diskwalificeren.

De Gazastrook is inderdaad, net als de Westelijke Jordaanoever, een door Israël bezet gebied. Zo is de staat Israël, de bezettingsmacht¹⁸, overeenkomstig het internationaal humanitair recht verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de door het internationaal humanitair recht beschermde bevolking, in het bijzonder de burgerbevolking van de Gazastrook. Volgens het oorlogsrecht is Israël als bezettingsautoriteit ook verantwoordelijk voor de grenscontrole.

Volgens het standpunt van het UNHCR over de toepassing van artikel ID van het Verdrag van Genève is het echter niet nodig aan te tonen dat er sprake is van zulke mate van willekeurig geweld waaraan burgers worden blootgesteld, aan de risico's van ernstige schade aan hun leven of dat personen of Palestijnse vluchtelingen persoonlijk het doelwit zijn, maar er kan rekening worden gehouden met elk ander element dat een reëel beletsel vormt, zoals de elementen die specifiek door het CGVS zijn genoemd: terroristische aanslagen, guerrilla-aanvallen op controleposten, de vaststelling van de noodtoestand en andere praktische obstakels die de organisatie van een dergelijke reis bemoeilijken.

Met andere woorden, als gevolg van de Israëlische bezetting van het grondgebied van de Gazastrook behoort de verantwoordelijkheid voor de grenscontroles in de Gazastrook niet tot Egypte of Hamas, die als een terroristische organisatie wordt beschouwd.

Indien zij voornemen het internationaal humanitair recht na te leven, en dus België niet in strijd willen brengen met het standpunt dat het voor de Verenigde Naties inneemt, kan de verdachte geen terugkeer naar de Gazastrook via de grensovergang bij Rafah in overweging nemen. Juridisch gezien kan zij zich een dergelijke terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen naar Gaza alleen maar voorstellen met legale middelen, dat wil zeggen via een grensovergang die volledig door Israël wordt gecontroleerd via de grensovergang Erez.

In de tweede plaats, ervan uitgaande dat een terugkeer kan worden overwogen via Egypte, een derde land op het grondgebied waarvan de Palestijnse vluchtelingen, zo moet worden gezegd, geen verblijfsrecht hebben, en de oversteek van het uiterst gevaarlijke Sinaïgebied, moet de veiligheidssituatie vanuit juridisch oogpunt naar behoren worden geanalyseerd.

Uit de redenen van de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS de criteria van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980) heeft toegepast om de veiligheidssituatie in de noordelijke Sinai te beoordelen:

“Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook”.

Echter volgens het standpunt van het UNHCR over de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève is het echter niet nodig aan te tonen dat er sprake is van een zodanige mate van willekeurig geweld dat burgers worden blootgesteld aan de risico's van ernstige schade aan hun leven of dat personen of Palestijnse vluchtelingen persoonlijk het doelwit zijn, maar kan er rekening worden gehouden met elk ander element dat een reëel beletsel vormt, zoals de elementen die specifiek door het CGVS zijn genoemd: terroristische aanslagen, guerrilla-aanvallen op controleposten, de vaststelling van de noodtoestand en andere praktische obstakels die de organisatie van een dergelijke reis bemoeilijken. De UNHCR geeft aan dat¹⁹:

“iv) Practical, legal and/or safety barriers preventing an applicant from (re)availing him/herself of the protection or assistance of UNRWA

g. Practical barriers include obstacles which prevent access the UNRWA area of operation, for example, because of border closures.

i. Barriers relating to safety or personal security which prevent (re)availment could include dangers en route such as minefields, factional fighting, shifting battle fronts or the threat of other forms of harassment, violence or exploitation, preventing the applicant from being able to return safely. Up-to date information on the realistic prospect of being able to re-avail oneself of the protection or assistance is required. The feasibility of (re)availment cannot be assessed in the abstract. ”

Ten derde is de vraag van openheid en toegankelijkheid van de grensovergang bij Rafah een essentieel element bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming voor de inwoners van de Gazastrook (zie RvV, 16 januari 2019, nr. 215.224 en 7 februari 2019, nr. 216474).

De verwerende partij betwist echter niet dat deze grensovergang, die nu uitsluitend door Harnas wordt gecontroleerd, niet altijd open is.

Het willekeurige karakter van de opening van deze grensovergang stelt ons dan ook niet in staat te bevestigen dat de verzoeker kan terugkeren naar het mandaatgebied van de UNRWA zoals hij het wenst.

Bovendien worden Palestijnse vluchtelingen die naar Gaza willen terugkeren, na de sluiting van deze grensovergang gedwongen om in een land te blijven waar ze geen verblijfs- of verplaatsingsrecht hebben en onder controle van het Egyptische leger blijven.

In dergelijke omstandigheden van onveiligheid, gevaar en willekeur is het niet serieus mogelijk om te concluderen dat een mogelijke terugkeer naar Gaza mogelijk is.

Ten slotte, moet de mogelijkheid om via Egypte naar Gaza terug te keren met de huidige coronavirus pandemie worden overwogen. De Egyptische autoriteiten nemen maatregelen die het vrije verkeer op hun grondgebied beperken²⁰.

Om de besmetting van coronavirus tegen te gaan werd de Rafahgrenspost gesloten op 14 maart 2020 volgens een artikel van de Israëlische krant The Times of Israël van 15 maart 2020 (stuk15).

Dit brengt ons terug bij het uitgangspunt van de reflectie, namelijk dat de enige terugkeer die verenigbaar is met het standpunt van de UNHCR²¹ over de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenconventie, een terugkeer is via een rechtstreekse vlucht van Brussel naar Tel Aviv en via de door de bezetter Israël gecontroleerde Erez-doorgang.

Ten slotte gaaf verweerder in de bestreden beslissing aan dat: “De raadpleging van diverse bronnen opgeeft in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoeker om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Harnas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit”.

Deze vaststelling is verassend aangezien dat verzoeker een oproepingsbrief van Harnas heeft neergelegd en verweerder enkel volgende opmerking over dit document heeft geformuleerd: “De oproepingsbrief kan evenmin het geloof in uw asielmotieven herstellen” (stuk 1. p.8). De authenticiteit van de oproepingsbrief werd niet betwist door verweerder.”

In een volgend onderdeel van haar eerste middel stelt de verzoekende partij dat UNRWA in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren. In dit onderdeel van het middel

gaat de verzoekende partij in op de financiële moeilijkheden bij het agentschap. Hierop concludeert de verzoekende partij dat UNRWA niet meer in staat is om bijstand te leveren.

In haar tweede middel gaat de verzoekende partij in op haar vluchtmotieven. In een eerste onderdeel van haar middel betoogt ze:

“Verzoeker vermeld tijdens zijn persoonlijke onderhoud dat zijn vrees voor vervolgingen tegen Harnas. Verzoeker werd door Harnas gevraagd om met hem samen te werken omwille van zijn job bij Costal Municipalities Water Utility. Dit bedrijf had toegang tot de bufferzone. Hamas heeft verzoeker gevraagd om twee taken voor hen te doen:

- Met de auto van het bedrijf dicht van de grens te gaan;

- Hen een lijst geven van alle medewerkers die toegang aan de grens hebben. (NOP pp. 9-10).

Het is evident dat Hamas interesse zou hebben in informatie over de mogelijkheid om dicht bij de grens te kunnen komen.

De vorige baas van verzoeker, de heer [I. A.] werd ook in 2016 door Harnas bedreigd en heeft de Gazastrook in december 2016 gevlucht. Hij is naar de Verenigd Koninkrijk gevlucht en werd erkend als vluchteling. Verzoeker heeft zijn identiteitskaart neergelegd.

Verzoeker werd twee keer in de straat opgepakt en kreeg een oproepingsbrief, hij ging naar een advocaat om te klachten en contacteerden een mensenrechtenorganisatie.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat de vrees om van spionage en collaboratie beschuldigd te worden niet als geloofwaardig werd beschouwd.

Het blijkt van de bestreden beslissing dat verweerder alleen een gedeeltelijke analyse van deze gronden maakte.”

In een tweede onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij:

“Verzoeker heeft een aantal documenten tijdens zijn persoonlijke onderhoud neergelegd.

In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat de machtiging van de advocaat van verzoeker op 13 oktober 2017 werd opgesteld.

In het document is er duidelijk een verschil te zien in de manier waarop de cijfers “1” en “2” worden geschreven. Zo wordt de “1” weergegeven als een verticale streep. Dit is zowel het geval bij het geschreven cijfer “17” in 2017, als in de “10” die naar oktober verwijst.

Deze manier van schrijven is niet terug te vinden bij het zeggende cijfer “13”, dat de verweerder stelt te lezen. Hieruit blijkt duidelijk dat de datum beschreven in het document (23/10/2017), overeenstemt met het relaas van verzoeker.

Verzoeker had ook een kopie van een brief van een mensenrechtenorganisatie tijdens zijn persoonlijke onderhoud.

De bestreden beslissing verwijst niet naar dit document hoewel verzoeker ook door een email van 18 december 2019 zijn opmerkingen over dit document aan verweerder communiceerde op 19 december (stuk 12).

Dit document attesteert dat verzoeker bescherming heeft gezocht.

De oproepingsbrief, die verzoeker heeft van Harnas gekregen, werd niet aanvaard hoewel de authenticiteit van het document niet werd betwist.

In de bestreden beslissing stelt verweerder dat de beschuldigingen van Harnas niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd omdat, volgens een onderzoek van de New Media

Unit van Cedoca werd de website van verzoeker voor de laatste keer op 17 september geactiveerd en werd onder een nieuwe eigenaar geregistreerd sinds dit moment.

Verweerder stelde ook vast dat verzoeker de basiskennis miste over zijn marketingactiviteiten en slaagde niet te overtuigen wanneer hij werd gevraagd om bepaalde technische aspecten en details te geven:

“U verklaarde subdomeinen vanuit uw hoofd domein gemaakt te hebben (CGVS, p. 10) maar verwees naar een subfolder i.p.v. een subdomein toen u gevraagd werd daar meer uitleg te geven (CGVS, p. 10).”

Uit de notities van het persoonlijke onderhoud van verzoeker blijkt het niet dat hij het woord sub folder heeft gebruikt.

Verweerder is niet overtuigd dat verzoeker tot 1600 heeft verdiend met AdSense.

Zoals verklaard tijdens zijn persoonlijke onderhoud heet verzoeker meer dan een sub-domein en dat hij meerdere subdomeinen gebruikte (NOP, p. 10).

Verzoeker kan geen diepgaand onderzoek zoals die van Cedoca maken om aan te tonen dat er genoeg bezoekers op al zijn subdomeinen klikten.

Verzoeker kan enkel de betalingen van Google gebruiken om dit aan te tonen.

Verzoeker krijgt nog steeds geld van Google. Zoals hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud wordt verzoeker op 22ste van elke maand betaald (NOP, p. 10).

Dit is ook het geval in februari 2020: verzoeker heeft 1,111,03 € verdiend en dit geld werd op zijn bankrekening gestort (stukken 13 en 14).

Ter herinnering waren de AdSense activiteiten alleen een drukingsmiddel voor Harnas. Hamas wist van deze activiteit van verzoeker doordat ze hem naar Western Union zagen gaan om het geld op te halen.

Verweerder geeft ook aan dat de verklaringen van verzoeker in verband met zijn ondervragingen over zijn werk zou niet kunnen overtuigen.

Verweerder beweert te weten hoe Hamas de Gaza burgers onder druk zet en hoe lang die organisatie bereid is om te wachten voor samenwerking: " Dat Harnas gedurende drie maanden geduld zou uitoefenen totdat u hen gehoorzamen, is dan ook niet plausibel" (stuk 1. p. 3).

Deze bewering heeft geen basis.

Verweerder stelde vast dat: "Dat zij u of uw familie niet meer gecontacteerde na uw vertrek is eveneens weinig waarschijnlijk gelet op de manier waarop u hen zou hebben tegengewerkt"

(stuk 1, p.3).

Die vaststelling is in tegenstrijd de verklaringen van verzoeker: "Heeft uw familie na uw vertrek nog iets gehoord? Tijdens de op stand (sic) (Bedna N'esh) hebben een paar medewerkers van Hamas lijn broertje gezien op straat? Ze sloegen hem zonder enige reden" (NOP, p. 12).

De overwegingen van de verweerder over de mogelijkheid van verzoeker om van baan te veranderen, zijn niet relevant. Hoewel verzoekers familie een netwerk in Gaza heeft, vermindert het niet het feit dat verzoeker werd blootgesteld aan vervolgingen.

Zo zijn de overwegingen in verband met de mogelijkheid voor verzoeker om Gaza vroeger te verlaten omwille van het visum, dat hij voor Noord-Cyprus had gekregen, niet relevant.

Inderdaad kon verzoeker Gaza verlaten, maar verzoeker trachtte aanvankelijk de problemen met Hamas op te lossen. Wanneer bij de derde ondervraging door Hamas het geweld naar verzoeker toe steeg (hij werd mishandeld), besliste verzoeker om de Gazastrook te verlaten.

De argumenten van de motivatie zijn niet relevant en in tegenstrijd met de verklaringen en documenten neergelegd door verzoeker.

Verzoeker moet als vluchteling worden erkend."

In derde middelonderdeel stelt de verzoekende partij dat: "Wat betreft de subsidiaire bescherming wordt er verwezen naar de punten 54-90 die aantonen dat verzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in Gaza loopt.

De veiligheidssituatie in Gaza is zo dat verzoeker zou worden blootgesteld aan willekeurig geweld, zo werden een aantal Gazastrookburgers gedood door het Israëlische leger. Daarvoor valt hij onder de toepassing van het artikel 48/4, §2, c.

De humanitaire situatie in Gaza is zo dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Daarvoor valt hij onder de toepassing van het artikel 48/4, §2, b.

Verzoeker, die van spionage wordt beschuldigd, komt in aanmerking voor de doodstraf als hij naar Gaza terugkeert. Daarvoor valt hij onder de toepassing van het artikel 48/4, §2, a."

3. De nota met opmerkingen

3.1. In de nota met opmerkingen vat de verwerende partij de motieven van bestreden beslissing samen waarom de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt. Het gegeven dat de verzoekende partij bij UNRWA geregistreerd is volstaat an sich niet om onder het toepassingsgebied van artikel 1D te vallen. In de bestreden beslissing werd op goede gronden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen. De verwerende partij betoogt dat de verzoekende partij er niet in slaagt het tegendeel aan te tonen. De verwerende partij betoogt dat zowel de verzoekende partij als haar broer en zussen school liepen op staatsscholen en het gezin een eigen zorgverzekering had. Daarenboven geniet de verzoekende partij van een goede socio-economische situatie zoals uiteengezet in de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij verwijst naar de tewerkstelling van haar vader bij UNRWA, merkt de verwerende partij op dat zulks niet kan worden beschouwd als een vorm van door UNRWA verleende bijstand in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie (zie bijlage 1: UNRWA, Consolidated eligibility and registration instructions 2009, sectie V).

3.2. De verwerende partij vervolgt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de geldtransacties in het kader van het AdSense programma een integraal en wezenlijk deel van haar voorgehouden vervolgingsfeiten vormen. De verzoekende partij verklaarde zelf dat tijdens zijn tweede ondervraging deze transacties als drukingsmiddel werden ingezet. Haar ondervragers zouden getracht hebben haar te dwingen met hen samen te werken om beschuldigingen van spionage te vermijden. Dit is een

ernstige escalatie van haar problemen ten aanzien van de eerste ondervraging. Het zou bovendien na deze arrestatie geweest zijn dat de verzoekende partij aan haar advocaat had gevraagd om klacht in te dienen. De vaststelling dat de verzoekende partij haar beweerde inkomsten via AdSense in deze periode niet aannemelijk maakt, is dan ook pertinent en ondermijnt de geloofwaardigheid van de voormelde feiten.

3.3. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing aangaande het gebruik van subdomeinen dan wel subfolders, antwoordt de verwerende partij dat deze wel degelijk correct is. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde de verzoekende partij dat zij een hoofddomein kocht via Google, en daarna hieraan verbonden subdomeinen aanmaakte. Gevraagd om dit te verduidelijken, gaf verzoekende partij tot twee maal toe aan dat een subdomein gevormd wordt door de structuur 'hoofddomein/subdomein' i.e. dat een subdomein wordt aangeduid door een woord of tekencombinatie achter een (voorwaartse) schuine streep volgend op het hoofddomein. Dit klopt evenwel niet. Uit informatie toegevoegd aan onderhavige nota (bijlage 5), blijkt dat een dergelijke structuur een 'subfolder' is. Een 'subdomein' heeft een andere architectuur, met name 'subdomein.hoofddomein.suffix'. Op geen enkel moment vermeldde de verzoekende partij een dergelijke opbouw van haar website(s).

3.4. De verwerende partij betoogt dat de voorgelegde printscreens slechts een relatieve bewijswaarde hebben daar zij onderhevig kunnen zijn aan manipulatie. Wat er ook van zij, uit informatie toegevoegd aan onderhavige nota (zie bijlage 6), blijkt dat de in de e-mail vermelde AdSense identicator (pub-7920481847830336) betrekking heeft op een andere domeinnaam (forexyardbroker.com) dan deze vermeld door de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud (www.17ed.com). Tevens blijkt dit domein pas in december 2018 aangemaakt te zijn (zie bijlage 7), i.e. lang na haar vertrek uit de Gazastrook. Er kan dan ook geenszins besloten worden dat de voormelde stukken betrekking hebben op de website die de verzoekende partij beheerd zou hebben ten tijde van haar verblijf in de Gazastrook, laat staan dat zij een ander licht werpen op de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing. Zij vermogen dan ook niet om de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen.

3.5. De verwerende partij benadrukt dat de verzoekende partij niet het minste verweer voert tegen de zeer pertinente vaststelling dat haar verklaring als zou het niet nodig geweest zijn om opgenomen te worden op de lijsten met mensen die toelating hebben om de Gazastrook te verlaten via Egypte (de "coördinatielijst" waarvan sprake in de bestreden beslissing), tegengesproken wordt door de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. De verwerende partij wenst hierbij op te merken dat verzoekers naam terug te vinden is op de twaalfde pagina van de coördinatielijst (administratief dossier, farde 'landeninformatie', stuk 8), onder het volgnummer 10 en haar ID-nummer 8046736, dat tevens terug te vinden is op haar identiteitskaart (administratief dossier, farde 'documenten', stuk 1). In de bestreden beslissing wordt met reden gesteld dat Hamas bijgevolg op de hoogte was van, en akkoord ging met haar vertrek uit de Gazastrook.

3.6. De verwerende partij zet vervolgens uiteen dat de verzoekende partij de kopie van een brief van een mensenrechtenorganisatie waarvan in het verzoekschrift sprake is, niet neergelegd heeft.

3.7. Omtrent de voorgelegde oproepingsbrief stelt de verwerende partij dat zij met reden kon stellen dat dit document slechts een ondersteunende werking heeft, i.e. het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermag dit document evenwel niet de geloofwaardigheid van het onaannemelijk bevonden asielrelaas te herstellen.

3.8. De verwerende partij antwoordt dat de voorgehouden problemen met Hamas onaannemelijk werden bevonden door de commissaris-generaal, en de verzoekende partij er niet in geslaagd is om een ander licht te werpen op deze beoordeling. Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet beroepen op deze vermeende problemen om een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij controle aan de grens tussen de Gazastrook en Egypte aan te tonen. Waar de verzoekende partij stelt dat zij het land op illegale wijze heeft verlaten, merkt de verwerende partij op dat dit louter een blote bewering betreft. Reeds in de bestreden beslissing werd geen geloof gehecht aan de verklaringen inzake het illegaal vertrek uit de Gazastrook.

3.9. In een volgend onderdeel van de nota met opmerkingen bespreekt de verwerende partij de veiligheidssituatie in de Gazastrook op basis van de COI Focus Palestine. "Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 6 maart 2020. Na een bespreking van de huidige situatie op basis van voormeld rapport concludeert de verwerende partij dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van

een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door de verzoekende partij aangebrachte informatie ligt in lijn met de hierboven beschreven situatie en werpt geen ander licht op de bovenstaande beoordeling.

3.10. Zelfs in het geval een grote uitbraak van het virus zich zou manifesteren en zou leiden tot een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer, dient opgemerkt te worden dat de vrees die de verzoekende partij aanhaalt om besmet te worden met het COVID-19-virus en/of niet de nodige medische behandeling te kunnen krijgen, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1A (2) van de Vluchtelingenconventie. Het hypothetische risico op besmetting dat de verzoekende partij aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie (ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep) in verband worden gebracht. Bovendien maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet zou lopen. De ernstige schade die zij aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zou worden blootgesteld aan een potentieel gevaarlijke ziekte waarvoor er nog geen gepaste (medicamenteuze) behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.11. De verwerende partij betoogt dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, de grensovergang bij Rafah nog steeds beperkt open is voor personen die de Gazastrook willen betreden. Personen die terugkeren worden wel tijdelijk in quarantaine geplaatst. Maatregelen, waarvan aangenomen kan worden dat ze tijdelijk van aard zijn, genomen door de de facto autoriteiten in de Gazastrook en de Egyptische overheid met het oog op het bewaken van de volksgezondheid en van toepassing op eenieder die de Gazastrook wenst te betreden, kunnen geenszins als vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet beschouwd worden.

Wel blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Egypte tot nader order binnenkomende internationale vluchten heeft opgeschort, en dit tevens in een poging om de verspreiding van het COVID-19-virus tegen te gaan. Echter, gelet op de aard van de maatregel, het doel en de context ervan, kan redelijkerwijze gesteld worden dat het slechts een tijdelijk gegeven betreft en geen bepaalde categorie van personen viseert. De verwerende partij is van oordeel dat in geen geval de tijdelijke onmogelijkheid om terug te keren – zij het omwille van de (eventuele) sluiting van een of meerdere grenzen, zij het omwille van opgeschorte luchtverbindingen – aanleiding kan vormen tot de toekenning van internationale bescherming indien deze onmogelijkheid het gevolg is van maatregelen, genomen door de bevoegde autoriteiten, die als enige doel hebben de bescherming van de volksgezondheid en de verhindering van de verspreiding van een virus, en deze maatregelen alle derdelanders, inwoners en/of onderdanen op gelijke wijze treffen.

4. De aanvullende nota

4.1. De verwerende partij maakt op 10 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020
- COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020.

4.2. Op 16 november 2020 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in. Aan deze aanvullende nota voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- UNRWA-kaart van het gezin
- attest van registratie bij UNRWA van 19 september 2018
- registration card van de vader
- registration card van de moeder.

De verzoekende partij stelt dat deze documenten aantonen dat alle leden van de familie vluchtelingen van '48 zijn, afkomstig uit een Palestijns dorp dat in 1948 door Israël werd bezet. Als vluchtelingen van '48 hebben de verzoekende partij en haar gezin noodzakelijkerwijze (gedurende meer dan twee generaties) hulp van UNRWA ontvangen voor hun voortbestaan.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Voorafgaande bemerking

7.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. In dit verband wijst de Raad er ook nog op dat de verzoekende partij aangegeven heeft dat er geen procedurele noden waren.

7.2.1. De verzoekende partij argumenteert vooreerst dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing oordeelt. De verzoekende partij verwijst hierbij naar haar verblijf in Gaza, haar registratie bij, de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) aangetoond door de registratiekaart van haar familie en een brief van UNRWA. De verzoekende partij benadrukt dat alle leden van de familie vluchtelingen van '48 zijn, afkomstig uit een Palestijns dorp dat in 1948 door Israël werd bezet. Als vluchtelingen van 1948 hebben de verzoekende partij en haar gezin noodzakelijkerwijze (gedurende meer dan twee generaties) hulp van UNRWA ontvangen voor hun voortbestaan.

7.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij onder meer haar paspoort, haar identiteitskaart en haar UNRWA-registratie heeft voorgelegd. Deze documenten bewijzen haar identiteit en afkomst uit Gaza.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in*

overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is niet van toepassing op alle Palestijnen. In de UNHCR-richtlijnen, kan worden gelezen dat het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag beperkt is tot Palestijnse vluchtelingen. Onder Palestijnse vluchtelingen worden volgende 3 categorieën bedoeld:

- De zogenaamde ‘Palestina vluchtelingen’ in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd ‘registered refugees’);
 - De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daar opvolgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren;
 - De nakomelingen van Palestina vluchtelingen en Palestijnse ontheemden
- (UNHCR “Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van december 2017, p. 5-6; zie ook conclusie van AG Mengozzi in de zaak C-585/16, Alheto, 17 mei 2018, pt. 28-29 en 36).

Uit de “Consolidated Eligibility and Registration Instructions” (hierna: CERI) van 1 januari 2009, blijkt dat ‘Palestina vluchtelingen’ van 1948 worden geregistreerd in het registratiesysteem van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA), vervolgens een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand van UNRWA ontvangen (hoofdstuk III.A.1 van de CERI, p. 3).

De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 worden daarentegen niet door UNRWA geregistreerd en hebben dan ook geen UNRWA-kaart, maar kunnen wel UNRWA-bijstand ontvangen en gebruik maken van de diensten van UNRWA (hoofdstuk III.B van de CERI, p. 6-7). Het gegeven dat ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 niet bij UNRWA zijn geregistreerd, doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat zij niettemin vallen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (zie in deze zin ook HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Bolbol, pt. 45-48).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in Gaza en geregistreerd is bij UNRWA. Op de familieregistratiekaart wordt zij vermeld als één van de kinderen van haar vader. Ook brengt ze haar eigen UNRWA-registratiekaart bij.

De commissaris-generaal beargumenteert in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, dat huidige zaak dient onderzocht te worden op basis van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omdat een loutere registratie bij UNRWA niet voldoende is en uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat hij daadwerkelijk beroep gedaan heeft op de hulp van UNRWA. Omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen, meent de commissaris-generaal dat de verzoekende partij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

De Raad herinnert eraan dat in de zaak Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal het Hof van oordeel was dat de registratie bij het UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ 17 juni 2010, C 31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal: “52 *Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)*”). Waar het Hof van Justitie in Bolbol stelt dat registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, lijkt dat het Hof in de zaak Alheto dit standpunt genuanceerd heeft (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia zo behantsite). Echter, in het arrest XT bevestigt het Hof van Justitie nogmaals haar standpunt zoals uiteengezet in het arrest Bolbol dat: “48. *Eenieder die, zoals XT, bij de UNRWA is geregistreerd, dient dus in aanmerking te*

komen voor bescherming en bijstand van deze organisatie ten behoeve van zijn welzijn als vluchteling (zie in die zin arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punt 84).

49 *Wegens deze specifieke vluchtelingenstatus die voor de Palestijnen in de gebieden in het Nabije Oosten is ingesteld, zijn personen die bij de UNRWA zijn geregistreerd in beginsel, krachtens artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95, dat overeenkomt met artikel 1, onder D, eerste alinea, van het Verdrag van Genève, uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de Unie* (HvJ 13 januari 2021, XT t. Duitsland, C-507/19, punt 48-49).

In casu verwijst verwerende partij naar de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij ondanks de UNRWA-registratie nooit hulp inriep omdat ze het niet nodig had, zodat de verzoekende partij niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij duidelijk antwoordt dat zij geregistreerd is bij UNRWA en dat zij over een UNRWA-registratiekaart beschikt (notities van het persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p. 6), die zij ook heeft neergelegd (administratief dossier, stuk 6, map met Documenten, stuk 10 en aanvullende nota). In het arrest Bolbol wordt in § 52 gesteld dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA wordt genoten. Uit haar UNRWA-registratie volgt dus dat zij daadwerkelijk hulp heeft genoten en dat de uitsluitingsgrond dus op haar van toepassing is. In het arrest XT stelt het Hof van Justitie nogmaals dat eenieder die bij UNRWA is geregistreerd, in aanmerking komt voor bescherming en bijstand van deze organisatie ten behoeve van zijn welzijn als vluchteling. Wegens deze specifieke vluchtelingenstatus die voor de Palestijnen in de gebieden in het Nabije Oosten is ingesteld, zijn personen die bij UNRWA zijn geregistreerd in beginsel uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de Unie (zie ook HvJ 13 januari 2021, XT t. Duitsland, C-507/19, punt 45-49 en 53).

Er zijn evenmin redenen om aan te nemen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Gaza niet opnieuw onder de bescherming van UNRWA valt, zoals verder wordt uiteengezet. Derhalve besluit de Raad dat de verzoekende partij aantoont dat zij valt onder de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

8. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

8.1. De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

8.2. De toepassing van deze voorwaarden

8.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

De Raad stelt te dezen vast dat het administratief dossier geen informatie bevat over de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook. Het ontbreekt de Raad dus aan actuele informatie om te kunnen bepalen of UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren en of het voor UNRWA aldus al dan niet mogelijk is om de verzoekende partij in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt echter duidelijk dat zij en haar familie nooit de bescherming en bijstand van UNRWA gevraagd hebben omdat ze het niet nodig hadden. De verzoekende partij gaf uitdrukkelijk aan dat:

“Onze zorg is verzekerd. Ze betalen niets voor onze zorgproblemen. Ik heb ook een kopie van de verzekering op de USB stick. Wij studeerde bij de staat. UNRWA geeft ons helemaal geen hulp en geen bescherming.” (NPO p.12). Ter staving van haar verklaringen legt de verzoekende partij ook de volgende documenten neer: de ziekteverzekering september 2018-2019 van haar familie (ministerie van gezondheid Palestijnse Autoriteiten), de ziekteverzekering september 2019-2020 van haar familie (ministerie van gezondheid Palestijnse Autoriteiten), ziekteverzekeringsboekje en de bijlage van de ziekteverzekeringskaart van haar familie.

De verzoekende partij blijkt dus UNRWA-geregistreerd te zijn maar stelt uitdrukkelijk dat zij de bescherming en bijstand van UNRWA niet gevraagd heeft en ook niet nodig heeft. De vaststelling door de Raad dat er geen informatie in het administratief dossier zit met betrekking tot de werking en financiering van UNRWA is derhalve in casu niet relevant. Des te meer omdat uit de brief van UNRWA van 20 oktober 2019 geenszins blijkt dat het agentschap opgehouden is te bestaan. Daarenboven werkt haar vader ook nog steeds voor UNRWA.

8.2.2. Redenen buiten de invloed van de verzoekende partij en onafhankelijk van haar wil die haar dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” een positie hanteert die gelijkaardig

is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

8.2.3. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat de verzoekende partij (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

De verzoekende partij betwist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang in Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza” van 25 maart 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 16, map met ‘landeninformatie’), en de COI Focus “Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza” van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 10 september 2020 wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een Palestijns paspoort, een identiteitskaart en een UNRWA-document. Bijgevolg zijn er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen de verzoekende partij ook niet betwist. Aldus zijn er, rekening houdend met voormelde informatie, geen redenen voorhanden om aan te nemen dat de verzoekende partij niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te

vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in Noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "Comprehensieve Operatie Sinai 2018", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "Comprehensieve Operatie Sinai 2018" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende rapporten waarnaar wordt verwezen zijn van aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt de verzoekende partij geen enkel bewijs aan dat zij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale

bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

Uit de informatie die de verwerende partij bijbrengt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017). De rapporten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt laten niet anders te besluiten.

De verwerende partij houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond.

Waar de verzoekende partij verder stelt dat zij bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling aan de grens daar zij het gebied op illegale wijze heeft verlaten door het betalen van smeergeld, en zij problemen kende met Hamas wijst de Raad erop dat de voorgehouden problemen met Hamas niet geloofwaardig worden bevonden (cfr. infra) en de verzoekende partij er niet in slaagt om een ander licht te werpen op deze beoordeling. Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet beroepen op deze vermeende problemen om een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij controle aan de grens tussen de Gazastrook en Egypte aan te tonen. Waar de verzoekende partij stelt dat zij het land op illegale wijze heeft verlaten, merkt de verwerende partij op dat dit louter een blote bewering van de verzoekende partij betreft. Zoals blijkt uit hetgeen dat volgt wordt geen geloof gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij dat zij op illegale wijze het grondgebied verlaten heeft. In haar verzoekschrift onderneemt de verzoekende partij ook niet de minste poging om deze vaststelling te weerleggen. Bijgevolg staat verzoekers vermeende illegale vertrek uit de Gazastrook allerminst vast. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in haren hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die haar zal verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie in het verzoekschrift of de aanvullende nota bij waaruit het tegendeel blijkt. De informatie die de verzoekende partij in haar verzoekschrift opneemt is (grooten)deels dezelfde en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

8.2.4. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 7 juni 2019, de COI Focus "Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019 die zich in het administratief dossier bevinden, de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 6 maart 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij en de COI Focus Palestine. "Territoires palestiniens – Gaza Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook in 2019 konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël af. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De

volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties

met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van “de Grote Mars van de Terugkeer”. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de COVID-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

De verzoekende partij brengt geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt de verzoekende partij geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

8.2.5. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. De socio-economische situatie van de verzoekende partij in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

De verwerende partij en de Raad betwisten niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat

de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium "persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat humanitaire of socio-economische omstandigheden in bepaalde gevallen aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. De verzoekende partij kan zich niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat haar socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet de verzoekende partij aantonen dat zij omwille van haar persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer de persoonlijke levensomstandigheden van de verzoekende partij in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden. Er is sprake van een situatie van extreme armoede wanneer de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en wanneer dat het voor UNRWA onmogelijk is om de verzoekende partij levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt echter dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *"U bent immers een hoogopgeleide volwassen man die over een degelijk netwerk in de Gazastrook beschikt om één en ander in beweging te zetten (CGVS p. 4-5). Uw vader, die werkzaam is bij UNRWA, kon in het levensonderhoud van zijn gezin voorzien (CGVS p. 5). Zelf werkte u tijdens uw studentenperiode in een klerenwinkel en kon u vrij snel aan de slag bij de CMWU, hetgeen u tot 700 dollar per maand opleverde (CGVS p. 4-6), en u toeliet het grootste deel van uw reis, ter waarde van 10 tot 15.000 dollar eigenhandig te financieren (CGVS p. 13). Uw ouders beschikken over een eigendom dat bestaat uit vier kamers, twee woonkamers, een balkon en drie badkamers (CGVS p. 5). Ten slotte geeft u aan dat u een goed contact hebt met uw familieleden en dat deze band wordt onderhouden (CGVS p. 4).*

Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza precare levensomstandigheden zou kennen."

Uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Haar verzoekschrift doet niet anders besluiten. Daarenboven benadrukt de Raad dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat haar vader over een netwerk beschikt in de Gazastrook, die haar kan helpen om in Gaza een job te vinden.

De verzoekende partij brengt aldus geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Bijgevolg kan de verzoekende partij geenszins volhouden dat er in haren hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden ertoe hebben geleid dat zij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat zij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt de verzoekende partij evenmin afdoende concrete

elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het h-Handvest loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. De vluchtmotieven van de verzoekende partij

De verzoekende partij stelt de Gazastrook ontvlucht te zijn omdat ze vreesde van spionage of collaboratie beschuldigd te worden door Hamas en bijgevolg een gevangenisstraf of zelfs de doodstraf te krijgen in de Gazastrook. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij. De verzoekende partij geeft immers hetzelfde feitenrelaas in haar verzoekschrift weer.

Ter ondersteuning van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar identiteitskaart met familiesamenstelling, haar geboorteakte, haar paspoort met een visum voor Noord-Cyprus, haar diploma van het kleuteronderwijs, haar rapporten van het secundair onderwijs, haar diploma van de universiteit, haar certificaat 'Engelse Taal', haar voorbereiding op de IELTS test, de identiteitskaart van haar vader, het rijbewijs van haar vader, de UNRWA-badge van haar vader, de UNRWA-registratie met een bijgevoegde verklaring, haar werkcontract bij Coastal Municipalities Water Utility (hierna: CMWU), het bewijs van haar stageperiode bij CMWU, evaluatiecertificaat van CMWU, de verklaring van de Hoge Commissie voor Stammenzaken over haar problemen, een machtiging voor haar advocaat in verband met een klacht jegens de veiligheidsdienst, een Britse verblijfsvergunning van haar ex-baas en een oproepingsbrief van de politie van 13 november 2017. De verzoekende partij legt ook een USB-stick met volgende documenten neer: de verklaring van haar advocaat in verband met haar problemen en de bevestiging van een klacht bij mensenrechtenorganisaties, de werkbadge van 'M. S.', het verblijfsdocument van A. H. in Maleisië, de foto van A. H. in Maleisië, het screenshot van het Facebookprofiel van I. A., een foto van I. A., het verblijfsdocument van I. A., de ziekteverzekering september 2018-2019 van haar familie (ministerie van gezondheid Palestijnse Autoriteiten), de ziekteverzekering september 2019-2020 van haar familie (ministerie van gezondheid Palestijnse Autoriteiten), ziekteverzekeringsboekje, de bijlage van de ziekteverzekeringskaart van haar familie, het schoolrapport 2018/19 van haar zus S., het schoolrapport 2018/19 van haar broer A., de brief van UNRWA in verband met de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook en het type bescherming dat zij bieden, 2 screenshots van een Google mailbox, 3 screenshots van een betaling van Western Union (dd 21/11/2017, 21/01/2018, 21/01/2018), betalingsbewijzen van Google (dd 21/12/2017, 21/06/2018, 21/06/2018).

Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift en na de opmerkingen van de verzoekende partij ter terechtzitting gehoord te hebben, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot de vluchtmotieven van de verzoekende partij.

Haar identiteitskaart met familiesamenstelling, haar geboorteakte, haar paspoort met een visum voor Noord-Cyprus, haar diploma van het kleuteronderwijs, haar rapporten van het secundair onderwijs, haar diploma van de universiteit, haar certificaat 'Engelse Taal', haar voorbereiding op de IELTS test, haar toelating aan de universiteit van Cyprus het schoolrapport 2018/19 van haar zus S., het schoolrapport 2018/19 van haar broer A. en de UNRWA-documenten staven de identiteit van de verzoekende partij en haar gezinsleden, het feit dat zij bij UNRWA geregistreerd is en haar opleidingsniveau, elementen die heden niet worden betwist. Deze elementen hebben echter geen nexus met de aangehaalde vluchtmotieven.

Het rijbewijs van haar vader en de UNRWA-badge van haar vader staven de verklaringen van de verzoekende partij dat hij bij UNRWA tewerkgesteld is.

Haar werkcontract bij CMWU, het bewijs van haar stageperiode bij CMWU en haar evaluatiecertificaat van CMWU onderbouwen haar verklaringen dat ze aldaar stage gelopen heeft en er op 2 januari 2017 een werkcontract voor een jaar gekregen heeft. De verzoekende partij oefende de functie van project coördinator assistent uit.

De verklaring van 27 september 2018 van de Hoge Commissie voor de stammenonderzoek in de zuidelijke provincies geven aan dat de verzoekende partij in de Gazastrook lastiggevallen werd en er voor haar leven vreest. Dit is de reden waarom zij de Gazastrook verlaten heeft. Daarenboven werd deze verklaring opgesteld nadat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Omwille van deze redenen kan aan deze brief slechts een beperkte bewijswaarde toegekend worden.

Omtrent de machtiging voor haar advocaat om klacht neer te leggen, blijkt dat deze brief op 13 oktober 2017 opgesteld werd. De verzoekende partij heeft daarentegen verklaard dat haar problemen met Hamas op 22 oktober 2017 (NPO, p.8) begonnen zijn. Door het verschil in datum tussen het begin van haar problemen met Hamas en de machtiging voor haar advocaat kan aan dit stuk geen bewijswaarde toegekend worden. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij verkeerdelijk de datum leest als 13 oktober 2017. Volgens haar staat er duidelijk 23 oktober 2017 op het document geschreven. Om haar betoog te onderbouwen verwijst de verzoekende partij naar de schrijfwijze van de cijfers in het document. Dit betoog van de verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden. Het cijfer "1" is bij "13" iets anders geschreven dan bij "10", doch niet op een zodanige wijze dat het een "2" lijkt. Daarenboven blijkt uit de notities van het persoonlijk ook niet dat de verzoekende partij op 23 oktober 2017 een advocaat gemachtigd zou hebben om een klacht in te dienen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij pas na 13 november 2017 overwogen heeft om een klacht in te dienen (NPO 10 december 2019, p.9). Omwille hiervan kan ook geen bewijswaarde toegekend worden aan de brief van 6 februari 2020 waarin haar advocaat in Gaza aangeeft dat de verzoekende partij in de Gazastrook problemen heeft gehad en waarin hij bevestigt dat er een klacht bij mensenrechtenorganisaties werd ingediend. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar klacht bij een mensenrechtenorganisatie. Tijdens haar persoonlijk onderhoud maakt de verzoekende partij melding van een dergelijke klacht en stelt dat deze brief op de door haar neergelegde USB-stick zou staan (NPO 10 december 2019, p.7). Echter, zoals blijkt uit het overzicht van de inhoud van de USB-stick dat door de protection officer werd gemaakt na het persoonlijk onderhoud, stond er in werkelijkheid geen brief van een mensenrechtenorganisatie op deze drager. Wel aanwezig waren een schriftelijke getuigenis van haar advocaat en een kopie van een badge van een medewerker van Independent Commission for Human Rights. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat de voormelde kopie van een brief wel degelijk zou zijn neergelegd, al dan niet tijdens het persoonlijk onderhoud. Evenmin brengt de verzoekende partij alsnog een kopie of het origineel van dit document bij. In de e-mail van de sociaal assistent van 18 december 2019 gericht aan haar raadsman (bijlage 12 van verzoekschrift) wordt weliswaar gesteld dat de verzoekende partij had gesproken over deze medewerker van een mensenrechtenorganisatie maar er worden geen opmerkingen gemaakt over een brief van een mensenrechtenorganisatie, zoals in het verzoekschrift gesteld wordt. Overigens, waar in dezelfde e-mail van 18 december 2019 wordt gesteld dat in de notities van het persoonlijk onderhoud geen melding wordt gemaakt van deze medewerker van een mensenrechtenorganisatie en dit terwijl de verzoekende partij er over gepraat zou hebben, merkt de Raad op dat dit louter een post-factum bewering is. De verzoekende partij duidt niet op welk(e) moment(en) en/of in welke context ze dit dan precies geweest zou zijn. Alhoewel de verwerende partij in haar nota met opmerkingen duidelijk uiteenzet dat het document omtrent de klacht bij de Independent Commission for Human Rights zich niet op de USB-stick bevond, laat de verzoekende partij in haar aanvullende nota en ter terechtzitting na om deze argumenten van de nota met opmerkingen te weerleggen of de kopie van de klacht bij te brengen.

Het screenshot van het Facebookprofiel van I. A., een foto van I. A. en het verblijfsdocument van I. A. tonen aan dat de I.A in overeenstemming met de verklaringen van de verzoekende partij een voormalige coördinator was van CMWU en dat hij heden in het Verenigd Koninkrijk verblijft. De Raad wijst erop dat de documenten niet toelaten af te leiden van wanneer tot wanneer I.A. coördinator van CMWU was. Daarenboven blijkt uit de verblijfskaart van I.A. die van 8 november 2018 tot 4 november 2023 geldig is, dat hij weliswaar in het Verenigd Koninkrijk verblijft, maar niet dat hij er de vluchtelingenstatus heeft. Hij verblijft er immers onder het statuut "HP – Leave to remain". Het verblijfsdocument van A. H. in Maleisië en de foto van A. H. in Maleisië, tonen aan dat deze persoon in Maleisië verblijft, maar op zich onderbouwt dit het vluchtrelaas van de verzoekende partij niet daar deze persoon in Maleisië verblijft omwille van zijn doctoraat zoals blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat deze persoon de functie van de verzoekende partij bij CMWU ingenomen heeft. Op basis van de voorgelegde documenten van deze voormalige medewerkers van CMWU kan niet afgeleid worden dat de medewerkers van CMWU door Hamas in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid gebracht worden waardoor zij louter omwille van hun tewerkstelling bij CMWU gedwongen werden het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Voorts legt de verzoekende partij een originele oproepingsbrief van 13 november 2017 voor. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de authenticiteit van het document niet betwist wordt door de verwerende partij. In dit verband wijst de Raad erop dat alhoewel de authenticiteit van het document niet betwist wordt, blijkt uit dit document geenszins waarom de verzoekende partij opgeroepen werd. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij in de Gazastrook een oproepingsbrief van de politie ontvangen heeft, is op zich niet voldoende om aan te tonen dat de verzoekende partij door Hamas in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid gebracht wordt.

De verzoekende partij brengt ook 2 screenshots van een Google mailbox bij. Vooreerst wijst de Raad erop dat aan printscreens slechts een relatieve bewijswaarde kan toegekend worden, daar de echtheid van een dergelijke printscreen niet kan gecontroleerd worden. Ten tweede blijkt uit deze 2 screenshots niet dat de mailbox effectief aan de verzoekende partij toebehoort. Voorts blijkt uit deze screenshots dat Google Payments zowel in augustus, september als oktober 2017 mails verstuurd heeft. De inhoud van deze e-mails wordt niet voorgelegd. De verzoekende partij brengt ook geen betalingsbewijzen bij die betrekking hebben op de periode augustus, september en oktober 2017. De verzoekende partij legt 3 screenshots van een betaling van Western Union van 21 november 2017, 21 januari 2018 en 21 januari 2018 voor. Ook brengt de verzoekende partij betalingsbewijzen van Google van 21 december 2017, 21 juni 2018 en 21 juni 2018 bij. Het is inderdaad zo dat twee documenten dezelfde datum bevatten. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Het is echter opmerkelijk dat deze facturen gedateerd zijn na uw vertrek en geen betrekking hebben op de door u verklaarde periode van uw problemen. Zo dateert de eerste factuur die u neerlegt van 21 december 2017 terwijl u op 13 november 2017 werd opgeroepen in het kader van uw verdiensten bij Google, u verklaart dat u op 14 december een laatste maal werd lastiggevallen en u op 16 december 2017 Gaza verliet (CGVS p. 8 -9). Door het neerleggen van de facturen slaagt u er bijgevolg allerminst in aan te tonen dat u in Gaza voor Google actief was. Deze documenten missen derhalve bewijskracht ter staving van uw vrees t.o.v. de Gazastrook. Het is overigens frappant dat de screenshots van de mailbox die uw betalingen van Google bevatten, gewag maken van een betaling op 22 september 2017 terwijl uit informatie blijkt dat uw domeinnaam op 17 september 2017 voor het laatst geactiveerd werd, hoewel u verklaarde dat u het reeds midden 2017 aankocht (CGVS p. 11). Dat u op vijf dagen tijd reeds de nodige betalingstoelatings van Google kon verkrijgen, hetgeen uit informatie blijkt nodig te zijn, is niet aannemelijk. U moest hiervoor immers wachten op een pin code die men u per post overmaakt. Uit informatie blijkt dat dit tot vier weken kan duren. Overigens blijkt uit de beschikbare informatie dat Google slechts één maal per maand een uitbetaling verstuurd voor de activiteiten van de maand voordien en aangezien op 17 september 2017 uw website voor de laatste keer onder een nieuwe eigenaar geregistreerd werd kon u dus onmogelijk een betaling ontvangen voor uw website in de maand september."* In het verzoekschrift gaat de verzoekende partij niet in concreto in op deze motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij tracht in haar verzoekschrift aan te tonen dat zij nog steeds geld krijgt van Google en dat dit bedrag in februari 2020 ongeveer 1100 EUR bedroeg. Ter staving hiervan legt de verzoekende partij wederom een printscreen van een overzicht van transacties van een bankrekening op haar naam (stuk 13 verzoekschrift) en een printscreen van een e-mail van Google AdSense (stuk 14) voor. Door deze documenten bij te brengen slaagt de verzoekende partij er geenszins in om afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Wederom wordt opgemerkt dat dergelijke printscreens slechts een relatieve bewijswaarde hebben daar zij onderhevig kunnen zijn aan manipulatie. Voorts wordt in de nota met opmerkingen terecht gesteld dat: *"Wat er ook van zij, uit informatie toegevoegd aan onderhavige nota (zie bijlage 6), blijkt dat de in de e-mail vermelde AdSense identicator (pub-7920481847830336) betrekking heeft op een andere domeinnaam (forexyardbroker.com) dan deze vermeld door verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud (www.17ed.com). Tevens blijkt dit domein pas in december 2018 aangemaakt te zijn (zie bijlage 7), i.e. lang na verzoekers vertrek uit de Gazastrook. Er kan dan ook geenszins besloten worden dat de voormelde stukken betrekking hebben op de website die verzoeker beheerd zou hebben ten tijde van zijn verblijf in de Gazastrook, laat staan dat zij een ander licht werpen op de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing. Zij vermogen dan ook niet om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen."* Nog in de aanvullende nota noch ter terechtzitting tracht de verzoekende partij voormelde pertinente motieven omtrent de door haar bijgebracht stukken in het verzoekschrift te weerleggen. Voormelde motieven in de nota met opmerkingen zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Hoewel de verzoekende partij zich ingespannen heeft om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud of relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vluchtmotieven vast te stellen. Bijgevolg moet

worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij verklaart dat haar problemen met Hamas voortvloeien uit haar tewerkstelling bij CMWU. De verzoekende partij verklaart dat dit bedrijf belangrijke strategische projecten uitvoert, namelijk de sanering van drinkwater, drinkbaar maken van zeewater en het afvalwater verwerken. De verzoekende partij vervolgt dat de Internationale Centrale Bank het bedrijf in september 2017 bezocht heeft daar ze belangrijke investeringen bij CMWU hadden. De verzoekende partij verklaart ook dat op dat ogenblik een onderzoek naar fraude liep binnen het bedrijf. De verzoekende partij verklaart dat zij op 22 oktober 2017 door onbekende mannen geblinddoekt werd meegenomen toen zij op weg naar huis was. De verzoekende partij verklaart dat ze gedurende twee uur over I.A. en haar werk in het algemeen ondervraagd werd. De verzoekende partij stelt dat ze ook vragen over de buitenlandse delegatie van september gesteld hebben en dat ze zochten naar gevoelige informatie over het bedrijf. Tot slot stelt de verzoekende partij dat Hamas vroeg om met hen samen te werken.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij verklaart dat haar problemen met Hamas voortvloeien uit haar tewerkstelling bij CMWU. Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij bij CMWU stage gelopen heeft, er op 2 januari 2017 een werkcontract voor een jaar gekregen heeft. De verzoekende partij verklaart dat ze tewerkgesteld was op de afdeling public relations and media en aldaar de functie van project coördinator assistent uitoefende. De verzoekende partij verklaart dat als er een delegatie op bezoek kwam zij de delegatie ontving en rondleidde. Daarnaast fungeerde ze als tolk, fotograaf en beheerde ze de sociale media van het bedrijf (NPO 10 december 2019, p.5). Noch uit de verklaringen van de verzoekende partij noch uit de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij binnen het bedrijf toegang had tot bijzondere informatie. In dit verband is het merkwaardig dat Hamas, die daarenboven het bedrijf volgens de verklaringen van de verzoekende partij goed in het oog hield, de verzoekende partij ontvoerd zou hebben om haar te ondervragen over I.A. en gevoelige informatie te verkrijgen. De verzoekende partij preciseert dan verder tijdens het persoonlijk onderhoud dat Hamas specifiek informatie vroeg over grensprojecten, namen van medewerkers, functies, plattegronden enzovoort. Ook wilde Hamas dat de verzoekende partij twee medewerkers naar een project zou brengen (NPO 10 december 2019, p. 11). De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij als project coördinator assistent op de afdeling public relations and media toegang heeft tot gevoelige informatie en medewerkers naar specifieke projecten kon meenemen. Uit het loutere gegeven dat de verzoekende partij buitenlandse delegaties rondleidde, kan niet afgeleid worden dat zij toegang had tot gevoelige informatie. Daarenboven verklaart de verzoekende partij zelf dat ze geen toegang tot dergelijke informatie had (NPO 10 december 2019, p. 11). In dit opzicht is het weinig geloofwaardig dat Hamas, louter omwille van de jonge leeftijd en haar functie als project coördinator assistent, interesse zou hebben in de verzoekende partij om haar te overtuigen om gevoelige informatie met hen te delen.

Waar de verzoekende partij vervolgens verklaart dat ze na haar voorgehouden ontvoering van 22 oktober 2017 regelmatig telefoons kreeg van onbekende nummers die naar nieuws over het bedrijf vroegen, is het weinig geloofwaardig dat de veiligheidsdiensten toereerden dat de verzoekende partij gewoon algemene informatie gaf, die eveneens op de sociale media terug te vinden was (NPO, p. 8-10).

De verzoekende partij haalt vervolgens aan dat ze gevolg gegeven heeft aan de oproepingsbrief van 13 november 2017. Tijdens deze ondervraging zou Hamas een drukkingsmiddel gebruikt hebben om haar met hen te doen samenwerken, namelijk de geldtransacties in het kader van het AdSense programma om zo beschuldigingen van spionage te vermijden. Aldus betreffen de voorgehouden advertentieactiviteiten van de verzoekende partij een essentieel onderdeel van haar vluchtrelaas. Des te meer omdat uit haar verklaringen ook blijkt ze na deze arrestatie aan haar advocaat gevraagd heeft om een klacht in te dienen (NPO 10 december 2019, p.8-9). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat aan deze advertentieactiviteiten geen geloof wordt gehecht omdat: (i) zij geen facturen neerlegt daterend van de periode voor haar vertrek uit de Gazastrook, (ii) het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij al een eerste betaling zou hebben ontvangen slechts vijf dagen na het registreren van haar website (domeinnaam) gelet op de te doorlopen procedures, (iii) haar kennis over technische aspecten van de website gebrekkig was en (iv) haar verklaarde inkomsten niet te rijmen zijn met de beschikbare informatie. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze aangaande bovenvermelde vaststellingen gemotiveerd. Deze vaststellingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, vinden steun in het administratief dossier.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij inzake de website en hieraan verbonden inkomsten via AdSense nooit heeft gesproken over 'subfolders'. Ter weerlegging van de vaststelling in de bestreden beslissing aangaande de beweerde inkomsten via het AdSense programma, legt ze stukken neer waarmee zij wenst aan te tonen dat zij nog steeds geld krijgt van Google en dat dit bedrag in februari 2020 ongeveer 1100 EUR bedroeg.

De motieven in de bestreden beslissing aangaande het gebruik van subdomeinen dan wel subfolders zijn wel degelijk correct. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde de verzoekende partij dat zij een hoofddomein kocht via Google. Daarna maakte ze de hieraan verbonden subdomeinen aan. Gevraagd om dit te verduidelijken, gaf de verzoekende partij tot twee maal toe aan dat een subdomein gevormd wordt door de structuur 'hoofddomein/subdomein' (NPO 10 december 2019, p.10). Aldus stelt de verzoekende partij dat een subdomein door een woord of tekencombinatie achter een (voorwaartse) schuine streep volgend op het hoofddomein wordt aangeduid. Deze verklaringen van de verzoekende partij stemmen niet overeen met de informatie die de verwerende partij aan de nota met opmerkingen voegt (bijlage 5). Uit deze informatie blijkt dat een dergelijke structuur een subfolder is. Een subdomein heeft een andere architectuur, namelijk 'subdomein.hoofddomein.suffix'. Tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij op geen enkel moment een dergelijke opbouw van haar website vermeld. Noch in de aanvullende nota noch ter terechtzitting reikt de verzoekende partij informatie aan, die toelaat anders te besluiten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook niet dat de verzoekende partij het verkeerd begrepen heeft, of dat de tolk het fout vertaald heeft. Bijgevolg blijven de motieven omtrent dit punt in de bestreden beslissing dan ook overeind.

Voorts herhaalt de Raad dat uit de informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen blijkt (zie bijlage 6) dat de in de e-mail vermelde AdSense identicator (pub-7920481847830336) betrekking heeft op een andere domeinnaam (forexyardbroker.com) dan deze vermeld door de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud (www.l7ed.com). Tevens blijkt dit domein pas in december 2018 aangemaakt te zijn (zie bijlage 7). Dit is lange tijd nadat de verzoekende partij uit de Gazastrook vertrokken is. Er kan dan ook geenszins besloten worden dat de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift betrekking hebben op de website die de verzoekende partij beheerd zou hebben ten tijde van haar verblijf in de Gazastrook, laat staan dat zij een ander licht werpen op de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing. Zij vermogen dan ook niet om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen.

De Raad concludeert dat de motieven uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij de beweerde inkomsten via AdSense in deze periode niet aannemelijk maakt, is dan ook pertinent en ondermijnt de geloofwaardigheid van de voormelde feiten.

Waar de verzoekende partij verklaart dat er een onderzoek naar fraude liep in het bedrijf, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit op generlei wijze onderbouwt. Daarenboven blijkt uit haar verklaringen ook niet dat de verzoekende partij bij dit onderzoek op enigerlei wijze betrokken was. Voor het overige verschaft de verzoekende partij noch tijdens haar persoonlijk onderhoud noch in haar verzoekschrift of aanvullende nota verdere informatie over dit onderzoek.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat, uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de naam van de verzoekende partij terug te vinden is op de twaalfde pagina van de coördinatielijst (administratief dossier, farde 'landeninformatie', stuk 8), onder het volgnummer 10 en verzoekers ID-nummer 8046736, dat tevens terug te vinden is op haar identiteitskaart (administratief dossier, farde 'documenten', stuk 1). In de bestreden beslissing wordt met reden gesteld dat Hamas bijgevolg op de hoogte was van, en akkoord ging met verzoekers vertrek uit de Gazastrook. Dit ondermijnt verder de verklaringen van de verzoekende partij dat zij door Hamas in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid gebracht werd en omwille hiervan de Gazastrook noodgedwongen diende te verlaten.

Voorts ondermijnt het voorgehouden gedrag van de verzoekende partij haar voorgehouden vrees voor Hamas. Ten eerste verklaart de verzoekende partij dat mensen die tegenwerken een politieke arrestatie riskeren en vernederd zouden worden (NPO 10 december 2020, p. 4). Het is in dit kader dan ook merkwaardig dat de verzoekende partij zich zou blootstellen aan dergelijk risico door niet met Hamas samen te werken. Des te meer nadat ze haar nog eens benaderd hebben om meer concrete informatie te geven. Ook heeft de verzoekende partij niet geprobeerd om een andere job te vinden om alzo uit het vizier van Hamas te geraken. Immers blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat Hamas

geen interesse had in de verzoekende partij, maar in het bedrijf waar ze tewerkgesteld was. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Overigens blijkt uw vader over een netwerk te beschikken om u aan een degelijke job te helpen (CGVS p. 4-5), hetgeen het weinig aannemelijk maakt dat u elders in Gaza geen gelijkaardige werkervaring binnen de vele internationale organisaties die er actief zijn, zou kunnen opdoen.”* Uit verzoekers verklaringen blijkt ook niet dat ze overwogen heeft om haar Google-activiteiten stop te zetten (NPO 10 december 2019, p. 5 en 12).

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij ook nog aan dat zij als een dissident door Hamas beschouwd wordt daar ze lid was van de Fatah jongerenbeweging. In dit verband wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat alle (vermeende) Fatah-leden en -sympathisanten, alsook hun familieleden, actueel in Gaza het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een (vermeend) Fatah-lid of -sympathisant te zijn, of een familielid hiervan, volstaat aldus op zich niet om het bestaan een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen. Er kan uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat de situatie in Gaza dermate ernstig is voor (vermeende) Fatah-leden en -sympathisanten, alsook hun familieleden, dat de verzoekende partij louter omwille van haar profiel, met name een lid van de Fatah jongerenbeweging, dreigt te worden gevisieerd. Dit neemt niet weg dat (vermeende) Fatah-leden of -sympathisanten, of hun familieleden, nood kunnen hebben aan bescherming doch uit de beschikbare informatie blijkt dat zulks afhankelijk is van hun individuele omstandigheden. Met andere woorden, het volstaat niet louter aan te halen dat de verzoekende partij valt onder een bepaald profiel om het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid vast te stellen, maar er moet ook worden voldaan aan een individualiseringsvereiste. In casu brengt de verzoekende partij dergelijke elementen niet bij. Tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft ze steeds voorgehouden dat ze door Hamas benaderd werd omwille van haar tewerkstelling en niet omwille van het gegeven dat ze lid was van de Fatah jongerenbeweging. Voorts is het merkwaardig dat Hamas een lid van de Fatah jongerenbeweging zou benaderen om samen te werken om alzo informatie te verkrijgen over het bedrijf waar de verzoekende partij tewerkgesteld was.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die de verzoekende partij ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan haar persoonlijke situatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor zij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

8.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, wordt vastgesteld dat verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er in casu geen sprake zijn van een onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat de verzoekende partij nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “individuele beoordeling van alle relevante elementen” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. De Raad benadrukt voorts dat de verzoekende partij de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS